

ятно съ извѣстна цель. На 8 Августъ по пладнѣ тръгнахъ за Пловдивъ. Рѣшихъ да отида въ Пловдивъ, защото расчитвахъ, че ако си отида у дома, нѣма да ми стигнатъ паритѣ и при това въ Пловдивъ имамъ приятели, голѣмъ градъ и прѣдполагахъ да прекарамъ тамъ весело около една недѣля и да се върна вазадъ. Прѣношувахъ въ Ихтиманъ, сутринята на 9 ч. тръгнахъ отъ Ихтиманъ, нѣ нищо и не подозрѣвахъ и нищо се нечуваше. Около 5 ч. пристигнахъ въ Пазарджикъ и като заминавахъ по край черквата видѣхъ въ двора събрани съдати и граждани, чухъ да биятъ барабани. Щомъ слѣзохъ въ гост. „Македония“ попитахъ, защо са събрали въ черквата. Отговориха ми, че войницитѣ даватъ клѣтва на врѣменното правителство. Побързахъ да се срѣцна съ друж. капитанъ Лазарова, който ми обясни, каква е работата и азъ му говорихъ, че съмъ се отказалъ отъ това дѣло и за причинитѣ на моятъ отпускъ. И двама съжелявахме за станалото и нищо повече. На 10 Августъ стигнахъ въ Пловдивъ и се остановихъ въ гост. „Петербургъ.“ Най напрѣдъ отидохъ да се явя въ команд. управление и се расписахъ. Послѣ отидохъ на телеграф. станция да телеграфирамъ на полк. к-ръ, че съмъ пристигналъ въ Пловдивъ. Срѣцнахъ се съ нѣкой други офицери, които като узнаха, че съмъ дошълъ отъ София, запитаха ма за станалото, нѣ азъ имъ казахъ, че не съмъ тогава билъ въ София и нищо незная. Казвахъ на нѣкой за лицата и частитѣ, които сж извършили самия актъ; съ одобрене не съмъ се произнесалъ, нѣ казвахъ, че трѣбва да се стараемъ да избѣгнемъ революцията и междуособното